

det billiges, og derfor gaaer Statsrevisionens, af Fleertallet billigede Indstilling ud paa, at der udtales, en saadan Billigelse. Hvad angaaer de tidligere Ansuelser, da foreligger der intet Andet, end at senere har man villet forhindre, at en saadan Modsigelse mellem Grundlovens Bud og Udførelsen af disse Gægeløve skulde opstaae. Dette har man forhindret ved at optage Bevillingsclausulen i sliige Gægeløve, saa at det hedder: „De ifølge denne Lov fornødne Udbetalinger kunne skee.“ Dengang da de her omhandlede tidligere Gægeløve vedtoges uden en saadan Tilføielse, var det ikke sagt, at man fandt, at Alt dermed var i fuld formel Orden med Hensyn til Udbetalingen; men man var enten ikke opmærksom paa den formelle Uoverensstemmelse, at der ved en Lov, der skulde træde i Kraft inden den 1ste April 1856, var paadraget Forpligtelse til Udbetaling, medens der ikke var sørget for udtrykkelig Bevilling til, at disse Udbetalinger kunde afholdes, eller troede paa en eller anden Maade siden at kunne hæve den, enten med en Tillægsbevilling eller paa den Maade, som nu er foreslaaet. Indstillingen gaaer, som sagt, blot ud paa at afhjælpe den formelle Uoverensstemmelse i Lovgivningen og den derved opstaaende Mangel. Der har efter Statsrevisionens og vor Ansuelse været en formel Uoverensstemmelse mellem Grundlovens Forskrift og Mangelen paa en dertil svarende Bevilling i dette enkelte Tilfælde. Indstillingen gaaer ud paa at hæve dette ved at sige: det er fuldkommen rigtigt, hvad der er skeet.

Ordføreren: Naar det af den ærede sidste Taler er anført, at jeg aldeles ikke er gaaet ind paa Fleertallets Betragtning, maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg udtrykkelig har udtalt, at Fleertallet og Rigsdagen, forsaavidt dennes Mening har givet sig tilkjende i en senere Gægelov, ansee det nu for nødvendigt, at en saadan formel Billigelse skal finde Sted, men at Lovgivningen i 1855 ophæver, at den Tid var den modsatte Ansuelse den gjældende. Altsaa har jeg virkelig berørt det Punkt, hvorom den ærede Taler meente, at Striden dreiede sig. Kun

skal jeg tilføie, at den ærede Taler ikke er gaaet ind paa at godtgjøre, at jeg har opfattet Rigsdagens Mening, ved at give Gægeløven for 1855, urigtigt. Dette Spørgsmaal har han aldeles ikke berørt. Med Hensyn til, hvad den ærede Taler gjorde opmærksom paa, skal jeg blot udtale, at jeg ikke kan skjønne, at en Billigelse i en Beslutning om Regnskabet indeholder Andet end en Fritagelse for Ansvar.

M. N. Bruun: Det, jeg spurgte om, har jeg endnu ikke faaet Svar paa. Ordføreren har slet ikke svaret paa det Spørgsmaal, hvorvidt Grundlovens § 52 „ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“ er opfyldt, naar der ingen Bemyndigelse gives. Det, Ordføreren har fremhævet, var en Henviisning til en senere Gægelov, der berører dette Punkt; det er for mig Uvæsentligt, det er slet ikke min Grund til at stemme for Indstillingen; Grunden hertil er ikke hentet derfra, at et saadant Udtryk i en Gægelov er brugt først senere, men kun derfra, at vi formelt savne en saadan Hjemmel, som Grundloven byder.

Da Ingen videre ønskede at ytre sig, bemærkede

Formanden: Hvad det første Genbringsforslag af Mindretallet angaaer, maa jeg bemærke, at da de der opførte Stemmer have den samme Grund, maa, hvad der gjælder for den ene, ogsaa gjælde for de andre, saa at de kunne afstemmes under Et (Ordføreren: Ja!). Dernæst skal jeg tillade mig at spørge Udvalget, om Mindretallets Forslag, at der fra 276 Rd. 24 f. skal drages 274 Rd. 54½ f., ikke allerede er afgjort ved den Afstemning, der har fundet Sted over Ritr. A. under Indenrigsministeriet? (Ordføreren: Jo!).

Man gif derpaa over til Afstemning, hvorved:

1) Indstilling af Mindretallet (Wesfely):

„Udgifterne 2,800 Rd., 1,400 Rd., 1,833 Rd. 32 f. udgaae“

sik 15 Stemmer mod 10 og, da der saaledes ikke var afgivet det nødvendige Antal Stemmer,